

הערות ותגובות – קוראים כותבים

לכבוד העורך,

ברצוני לברך אתכם על החוברת המעניינת, גליון ב' של "אסיא". הנה הערות אחדות, אחרי קריאה פרילימטרית: ביחס לסיוע רופא בשבת לחולים שאינם בני ברית ובכלל, יש בידי חשובה מהרב י. פריימן מברלין משנת 1934; אין ערך רב להוסיף ב"מקורות נוספים" את המילה "ועוד" מפני שזה אינו מוסיף לידיעת הקורא.

בכבוד רב,

פרופ' ל. וישליצקי, י-ם.

לכבוד העורך,

בענין רב ובהנאה רחוצית קראתי את גליון ב' של "אסיא". יישר כוחכם!

ברשוחכם האדיבה אעיר מספר הערות:

א. לענ"ד במכתב ובבטאון העוסקים בדברי תורה, ראוי ד"ר שלינגר להזכר בשמו העברי, מוהר"ר אברהם יושע ז"ל;

ב. בנוגע לזיכרון לצורך זריקה בשבת, האם אחיזת צמר-גפן בין שתי אצבעות אחרות במקום בין האגודל לאצבע מיחשב שינוי?

ג. לא הבנתי מדוע מלאכה תעשיית תוך כדי ריפוי של גוי היא מלאכה שאינה צריכה לגופה

אם מטרתה הסופית היא הצלת ישראל (אינני שואל על ההיתר מצד פקו"נ אלא רק מצד

מלאכה שאין צריך לגופה), הלא ברנע זה הוא מבשל סממנים או עושה מלאכה אחרת, אותה

מטרה כבמשק, ואין לנו להתחשב במטרה הסופית. וכי טבח במלך לא יידון כמחלל שבת

מדאורייתא מפני שאין מגמתו הסופית חיקוק המאכל, אלא חיקוק המאכל הוא רק אמצעי

בידו להשגת משכורת, שזו אינה מלאכה דאורייתא?

ד. אם אינני צודק בשאלה ג' ואנו מתחשבים במגמה הסופית ולא במטרת הביתיים, אם כן מדוע

לדעת האדמו"ר מקלויצבורג לקיחת תשלום, שאינה מלאכה דאורייתא, הופכת את מלאכת

הרפוי לצריכה לגופה?

ה. הקביעה "כל שאינה מתכוין אין ראוי לומר פסיק רישא" אינה נכונה, וכנראה יש כאן

טעות סופר, כי המושג פסיק רישא משמש בדרך כלל בקשר עם דבר שאינו מתכוין דוקא,

כי במתכוין אין צורך בפסיק רישא.

בכבוד רב,

הרב אביגדור גבצ'ל, ירושלים

הערות המערכת: הפנינו את השאלות הנ"ל לרב א. ולדינברג, אך עד להוצאת הגליון הזה

לא נקבלה תשובתו.

לכבוד העורך,

שמחתי לקבל את החוברת "אסיא".

קראתי את המאמר על הנושא "צער בעלי חיים" וכך פניתי גם לכמה מראי-המקומות ומסתפק אני עדיין מה בדבר כל מיני נסויים, שאינם בגדר מחקר אלא מבוצעים במסגרת למודית במעבדה בהיסטולוגיה, פיזיולוגיה וכד' ובדרך כלל, כפי הנראה, אין בהם ערך לימודי ישיר ובולט, אלא אולי רק כאמצעי זידקטי נוסף לאישור החומר התיאורטי. (אין כוונתי להכנת פרפטים להסתכלות שזה כן ללמוד, אלא לנסיגות השונים שתוצאותיהם ידועות מראש). והנה, חושבני שיש כאן כמה וכמה צדדים להקל. לא מיבעיא אם הורגים תחילה את הבע"ח, שבזה מצדדים רוב הפוסקים להחיו, אלא נראה לי, שגם אם מבצעים תחילה הרדמה ומנתחים, ולבסוף הורגים את הבע"ח - אין כאן משום איסור, עיין מה שכתב בשבות יעקב. בנוסף על-כך אפשר גם לצרף דעת היעב"ץ, שאיסור צער בע"ח אינו נוהג אלא בבע"ח המשמשים למלאכה. מעניין, על כל פנים, מדוע לא מצאתי מי שידבר על בעיה זו, או שמא נוטים לראות גם בזה "לתועלת הרפואה"?

בכבוד רב,

אברהם פינחס, תל-אביב

לכבוד העורך,

שמחתי לקבל את הגליתוח ג' ו-ג' של "אסיא" בענייני הלכה ורפואה. זה חומר מעניין מאד ורצוי היה לפעמים גם להביאו לידיעת קוראי "הרפואה" ולא רק לייחדו לחוג שלכם. מזה שנים אנו משתדלים להשיג בשביל "הרפואה" פסוקים מקדמתינו הרופאים העבריים ורק לעתים רחוקות הצלחנו בזה. בינתיים נצל שני פסוקים שמופיעים בחוברת מס' ג' (ע"פ 33 ו-36), אנו מקוים שמערכת העתון שלכם לא תחנגד לכך.

בכבוד רב,

ד"ר י. י. סוס, תל-אביב
עורך "הרפואה"